

[Euràsia: 30 anys d'insubordinació literària als mandarins, 1974-2003](#)

34. *Vacant*

— Separem-nos, em digué la Rosa, després de dinar al restaurant el Carro Blanc, a les Borges Blanques (les Garrigues), mentre tornàvem a Barcelona per l'autopista. Era l'1 de maig de 1992, festa del Treball. L'1 de novembre d'aquell any, Tots Sants, em despertava al meu nou domicili, un pis espaiós, orientat al sud, habilitat a la primera planta de Can Sauquet Nou, una masia de començament de segle enmig d'un barri nou de Montornès del Vallès, a 20 Km de Barcelona, ciutat que aquell estiu olímpic s'havia encarit molt. Per les finestres veia vinyes. I el “*pollancre*” de “pardals /gronxant-se /als branquillons”.

— Ara et quedes sol amb la literatura, m'havia dit -frase històrica- la nit abans, quan retirava les meves últimes pertinences del pis que havíem compartit al Guinardó (Barcelona). Clausuràvem 11 anys de bona convivència. 11 anys durant els quals ella m'havia il·luminat. Li devia -li dec- moltíssim. Però la nostra relació s'havia exhaurit (si fa no fa, un any abans). *Vacant*, escrit el maig següent, hauria de ser el meu poema de separació. Poema completament quadrangular: estructurat en 4 parts compostes per 4 estrofes de 4 versos terasíl·labs. “Al litoral /d'antics relleus /que els plegaments /van sepultar”. La meva esfondrada *Atlàntida*, continent ja per sempre irretroable després del cataclisme. “Tot assolint-se /en despoblat /ha de fundar /blanca ciutat”. Amb una tercera persona substitutiva de la primera: ell, avenir del jo. Aquest text veuria la llum a la revista *Abalorio* (Sagunt) el 1995.

Libres de l' Índex, 2004